

# ВІД МОНАХА ДО ТРОСТЯНЧУКА

пролягла богоугодна стезя  
Панаса Петрука із М'ятина



Минуло кілька літ і зим після того, як односелець Панаса Микитовича Петрука із М'ятина порадив написати про цю чудову високодуховну людину. У колориті справ губилися наміри відвідати цього чоловіка. І ось незадовго до Нового року зустрівся з ним.

- Що ж такого надзвичайного зробив цей м'ятинець? — може запитати читач.

Відразу даю відповідь: 55 із 86-и років під небом українським Панас Петрук, як кажуть, дякує у Свято-Покровській церкві свого села. До храму Божого малолітнього Панасика вперше повела мама ще за часів панської Польщі. У святині міцнів дух, гартувалася його воля. Із 1944-го Панас Петрук у складі Прибалтійського фронту громив гітлерівських загарбників. У смертельно небезпечну дорогу матуся вручила сину іконку святого Миколая, яку воїн оберігав, як найдорожчу реліквію, а у миті фронтового затишшя натхненно молився Богу. Причому, ховався від однополчан, аби, бува, хтось не шепнув безбожникам із особливого відділу військового підрозділу. Очевидно, на небесах дослухалися до його молитов, бо завдяки заступництву Всевишнього та святого Миколая повернувся живим до рідної хати зі смертельно небезпечних воєнних доріг. Щоправда, ворожий осколок вжалив у ліву руку на території Білорусії, внаслідок чого із роками Панаса Петрука визнали інвалідом війни II групи.

Післявоєнне життя-буття пов'язане із місцевим колгоспом, де на м'ятинській фермі колишній фронтовик працював конюхом. Коли випадало чергування у неділю чи християнські свята, то колеги підбадьорювали:

- Панасе, іди в церкву! А роботою не переймайся, усе зробимо чин по чину.

У 1953 році 31-річного м'ятинця призначили дияконом, він замінив на церковному посту відданого Богу і церкві односельця Павла Максим'юка, якому високі літа стали на заваді у подальшому служінню храму і громаді. Щоправда, перед отим призначенням Панас Микитович пройшов богословський всеобуч у тодішнього священника отця Павла, якого у селі просто називали Монахом, а прізвище стерлося зі скрижалів пам'яті. Отож Монах вечорами приходив до Петруків і навчав церковних премудростей майбутнього диякона. Бувало, зморений після денних клопотів молодий конюх провалювався у прірву сну, тоді Монах підбадьорював Панаса таким «методичним» прийомом:

- Микито! — звертався він до батька, - не буде із твого Панаса дяка. Дрімас, а не учишь!

Звісно, після такого «проколу» учень із подвоєною енергією брався за науку і, врешті, став дякувати. Відтоді минуло п'ять з половиною десятиліть, а Панас Петрук не зрадив своєму покликанню. І хоча літа уже поважні, але поки що заміни немає.

- Мабуть, Господь мені допомагає підтримувати «форму», бо 86 років на життєвому календарі, а я читаю без окулярів і голос добрий маю, - робить висновок Панас Микитович. А відтак є ще сили послужити церковній громаді і парафіянам.

За піввіку з лишком усяке траплялося на духовній ниві. Дякував із десятима батюшками і з кожним порозумівся. Не секрет, що стосунки зі священиками залежали не тільки від їх духовного світу, а й від характеру диякона. І ні з ким ті стосунки не зіпсувалися. Очевидно, у характері Панаса Микитовича є життєвий стрижень, навколо якого акумулюється доброта, прагнення до порозуміння. Нікому не відмовив у послугах, тож за дияконську долю брав участь у богослужіннях у храмах Коблина, Сморгви, Хорупаня та інших сіл. Бувало, що відспівував і членів Компартії, за що потім вислуховував докори від багатовекторних чиновників. Але ні про що не жалкує, бо виконував останню волю чи то покійного, чи його родичів...

Нині службу Богу у М'ятинській Свято-Покровській церкві відправляє священник Степан Тростянчук. Активно долучаються до справ храмових староста Григорій Рудик, Василь Гринява, Феодосій Корнієнко, котрий, на жаль, останнім часом хворіє. Та й інші односельці не стоять осторонь богоугодної справи. А надихає їх на святе діло вірність церковному обов'язку Панаса Петрука. До речі, у життєписі м'ятинця не тільки мужня фронтова борозна і глибоко зорана-переорана духовна нива. Разом із дружиною Ганною Іванівною дали життя і виховали трьох синів-соколів — Миколу, Івана, Михайла, які нині зі своїми сім'ями тішать маму і батька. За них, за односельців, за весь православний люд поспішає у храм Божий молитися 86-річний Панас Петрук. У цьому його сила і слава...

Віталій ТАРАСЮК.